Pregaria.cat

Entrada

VIURE ATRAPANT LA NOSTRA IDEA

Sempre passa el mateix. Quan el semàfor està vermell hi ha varies persones que corren, quasi sense mirar si vénen o no cotxes, motos i bicicletes. Sempre passa. Encara que hi hagi una mare amb infants, o un home gran amb bastó, fins i tot un policia que mira el seu mòbil, també això passa. Parar-se uns instants resulta un problema pels que van atrapant la seva idea. Seria tan negatiu parar-se mig minut!

Fa pocs dies hi havia una noia que feia una enquesta precisament al costat del semàfor. Es veia que era estudiant i que la seva idea, que intentava fer el més aviat possible, era acabar un treball que segurament representaria una qualificació. “Té un moment, si us plau? Sóc estudiant de periodisme. Una pregunta: per què hi ha gent que sempre passa el semàfor en vermell? Què opina?”

En general la gent responia, sempre que el semàfor es mantingues en vermell. Si canviava de color, tothom fugia de la pregunta, i moltes vegades a mitja resposta. Aguantar el vermell i esperar que es posi verd és un moment mort, inútil i sense sentit. Bon moment per respondre a una enquesta si hi ha humor per fer-ho, que no tothom el té. Fins i tot hi ha gent que surt tan disparada que s’exposa a ser atropellada per una de tantes bicicletes que van i venen al seu aire.

Encara que el semàfor estava verd jo era al costat de la futura periodista i li dic. “Com va l’enquesta? Tinc curiositat, perquè és un indicatiu dels nostres ritmes de vida”. Em mira amb uns ulls simpàtics i em diu: “M’agrada la seva pregunta. Hi ha gent que no respon, altres el primer que em diuen és si els hi puc repetir la pregunta, uns perquè no l’entenen o perquè estaven distrets. Els que responen, pendents però del temps en el que pot canviar el color, diuen, més o menys, que tothom té molta pressa”. Li agraeixo. I quasi sense adonar-me’n passo a l’altra banda, pobre de mi, en vermell. La noia esclata a riure.

M’agradaria, Déu meu, viure en major pau i no deixar-me portar pel ritme d’una societat, que excepte els caps de setmana, tothom té molta pressa. Bé, tothom no, la majoria. Visc sense assabentar-me de tantes coses, situacions i persones; i tan sols mirar d’atrapar la meva idea, la que avui domina el meu pensament, aquella que ha passat de ser una idea normal a una idea fixa.
Viure dia a dia, avui, ara, si és possible en pau, i sobre tot no tornar a passar en vermell i encara menys quan hi ha nens a la vista. Necessito un ritme més tranquil, assossegat i atent als altres i a Tu.

Jesús Renau sj